

การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี*

PERCEPTION LOCAL POLITICS OF THE PEOPLE OF SINGBURI PROVINCE

อารย์ุธ เนติธนากุล*, น้อม ฉิมคล้าย, รุจิรวัทน์ ลำตาล, วันเพ็ญ เดชเดชา

Aryut Netithanakul*, Nom Chimklai, Ruchirawat Lamtan, Onepen Detdecha

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Political Science, Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: ardyuth@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี 2) เปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 183,985 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ได้มาจากเปิดตารางสำเร็จรูปของทาโรยามาเน่ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายวิธีบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วย ค่าเอฟ ค่าที่ ผลการวิจัยพบว่า 1) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากมากไปหาน้อยมีรายละเอียดดังนี้ ด้านสื่อใหม่ อยู่ในระดับมาก โดยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากไลน์ มีการรับรู้มากที่สุด อยู่ในระดับมาก รองลงมา ด้านสื่อเฉพาะกิจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากป้ายโฆษณา ไปสเตอร์ มีการรับรู้มากที่สุด อยู่ในระดับมาก ลำดับถัดไป ด้านสื่อบุคคล อยู่ในระดับปานกลาง โดยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครอบครัว มีการรับรู้มากที่สุด อยู่ในระดับมาก และน้อยที่สุด ด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง โดย การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเสียงตามสาย มีการรับรู้มากที่สุด อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ 2) เปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ อาชีพ ที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การรับรู้การเมืองท้องถิ่น, สื่อใหม่, สื่อเฉพาะกิจ, สื่อบุคคล, สื่อมวลชนท้องถิ่น

Abstract

This article aimed to 1) study the perception of local political of the people in Singburi Province and 2) compare the perception of local political of the people in Singburi Province classified by personal factors. The research design was quantitative research. The population used

in this study was 183,985 people in Singburi Province. A sample of 400 people was obtained from Taro Yamane's ready-made tables. The sampling method was accidental sampling. The tool used in this study was a questionnaire. The statistics used for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and hypothesis testing with F-value and t-value. The research results found that 1) overall, the perception of local political of the people in Singburi Province was at a moderate level. When considering each aspect from highest to lowest, new media was at a high level, with LINE being the most popular platform. Specialized media was at a moderate level, with billboards and posters being the most used, both at a high level. Personal media was also at a moderate level, with family-based local political awareness ranking highest, at a high level. Local mass media was at a moderate level, with public address systems being the most utilized, also at a high level. 2) In comparing the perception of local political of the people in Singburi Province classified by personal factors, it was found that there were no significant differences based on gender, age, or occupation. However, individuals with different educational levels showed significant differences in political perception at the .05 level.

Keywords: Perception Local Politics, New Media, Specialized Media, Personal Media, Local Mass Media

บทนำ

การปกครองท้องถิ่นไทยที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปสถาบันการเมืองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งมุ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ได้นำมาสู่ความเปลี่ยนแปลงทั้งในเชิงโครงสร้างทางการเมืองท้องถิ่นที่ต้องประกอบไปด้วยการเมืองท้องถิ่นภาคตัวแทน และการเมืองท้องถิ่นภาคพลเมือง อีกทั้งยังนำมาสู่กระจายอำนาจหน้าที่ ภารกิจ และทรัพยากรต่าง ๆ สู่อำเภอ โดยมีเป้าหมายสำคัญประการหนึ่งคือมุ่งเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น (วสันต์ เหลืองประภัสร์, 2559) รัฐธรรมนูญพุทธศักราช 2560 ได้กำหนดบทบาทของประชาชนเกี่ยวกับการเมือง มาตรา 44 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ มาตรา 45 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการรวมกันจัดตั้งพรรคการเมืองตามวิถีทางการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา 78 รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชนและชุมชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ การจัดทำบริการสาธารณะทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐการต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ รวมตลอดทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่นใดบรรดาที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2560) การเมืองระดับท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นระบอบการปกครองที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด การจัดบริการสาธารณะในท้องถิ่นเกิดขึ้นจากปัญหา

ในท้องถิ่นตามหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนต้องเข้าไปมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนกิจการสาธารณะตามกรอบและหน้าที่โดยกฎหมายกำหนด ดังนั้นการสื่อสารการเมืองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องพลเมืองและประชาชนในท้องถิ่นให้เกิดการสนองตอบต่อกิจการสาธารณะที่เกิดจากท้องถิ่น (Kokphon, O., 2009) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัฒนา แซ่โพระ ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความตื่นตัวทางการเมืองของเยาวชนในสถาบันการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยช่วงปี พ.ศ.2549-2554. พบว่า ประชาธิปไตยจะพัฒนาไปในทิศทางก้าวหน้าและยั่งยืนมากขึ้นเพียงใด เงื่อนไขสำคัญขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชาชนในประเทศนั้น ๆ ที่จะเข้าใจในสาระสำคัญ และตระหนักถึงคุณค่าของประชาธิปไตย รวมถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่เกิดจากการมีสำนึกทางการเมือง และการตื่นตัวทางการเมืองเป็นลำดับแรกก่อน เนื่องจากการตื่นตัวทางการเมืองไม่เพียงแต่เป็น วิธีการในการพัฒนาทางการเมืองเท่านั้น หากแต่เป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาทางการเมืองให้เป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม และสอดคล้องกับประชาธิปไตยสมัยใหม่ (วัฒนา แซ่โพระ, 2555) ทั้งนี้หากประชาชนในสังคมมีสำนึกและมีความกระตือรือร้นทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง ย่อมส่งผลให้ประชาธิปไตยมีคุณภาพอย่างที่เราคาดหวังได้ กล่าวคือ ประชาชนเป็นผู้แสดงทางการเมืองมากกว่าจะเป็นผู้ชมทางการเมือง ดังนั้น การตื่นตัวทางการเมืองจึงต้องมีลักษณะที่ต่อเนื่องและมีความเป็นเหตุเป็นผลอันเกิดจากมโนสำนึกของประชาชนที่เข้าใจสภาพการเมืองอย่างถูกต้อง แต่มิใช่เป็นการตื่นตัวที่เกิดจากการปลุกเร้าเพื่อให้เกิดอารมณ์ร่วมในการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ (พระธงชัย วชิรญาณ, 2563)

การรับรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งบุคคลเลือกรับ จัดองค์ประกอบ และแปลความหมายสิ่งเร้าต่าง ๆ ออกมาเพื่อให้มีความหมายเข้าใจได้ บุคคลจะเลือกเปิดรับสิ่งเร้า และเลือกการรับรู้สิ่งที่สอดคล้องสนับสนุนกับความเชื่อและประสบการณ์เดิมที่เคยมีประสบการณ์ จะได้รับความสนใจและจดจำมากเป็นพิเศษและมีแนวโน้มค่อนข้างมากที่จะไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งนั้น ข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่ขัดแย้งกับประสบการณ์ และความเชื่อเดิมของเขาที่มีอยู่เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ การรับรู้เป็นการเปิดโอกาสการเรียนรู้โดยจะนำไปสู่ทัศนคติ ความเชื่อ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้เช่นกัน (Assael, H., 1998) สังคมไทยแม้ว่าเปิดกว้างสำหรับการเข้ามาสู่กิจกรรมทางการเมืองระดับท้องถิ่นมากขึ้นด้วย กฎหมายรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 และรัฐธรรมนูญ 2550 มีการเล็งเห็นผลประโยชน์ในระดับท้องถิ่นให้เกิดกระบวนการชักใยแห่งความหวังสุดท้ายให้กับประชาชนที่ยังขาดความรู้ให้เข้าสู่โรงเรียนประชาธิปไตยมากยิ่งขึ้น แต่กระนั้นการฟักฝันและเฝ้ารอความหวังต่างก็ต้องมองเห็นจุดบอดของประชาชนและนักการเมืองท้องถิ่นที่จะมองกลไกการสร้างพลังการมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นได้มากขึ้นกลับไม่สามารถยกระดับการพัฒนาไปสู่กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ได้ มากนักด้วยปัจจัยหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างและอำนาจที่ผูกติดอยู่กับนักการเมือง ระดับชาติ การทุจริตคอร์รัปชันไม่ได้แตกต่างไปจากภาคการเมืองระดับชาติ ความรู้เรื่องการบริหารจัดการองค์กรยังน้อย การทำหน้าที่ในเชิงสภาท้องถิ่นยังไม่บทบาทที่ชัดเจน อีกทั้งการรวมกลุ่มทางอิทธิพลเพื่อการควบคุมกิจกรรมในท้องถิ่นให้มากขึ้น ขาดการตรวจสอบจากประชาชนที่ขาดความรู้เรื่องประชาธิปไตย เป็นต้น นอกจากนี้ “การเมืองเป็นเรื่องไกลตัว” เป็นคำพูดที่มักจะได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ ตามพื้นที่ชนบทของสังคมไทยเพราะการที่ผู้พูดเหล่านั้น ต่างก็ต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อการเอาตัวรอดไปวัน ๆ ให้ได้แม้ว่าการเมืองจะเกี่ยวข้องกับประชาชน แต่ในความรู้สึกได้บ่งบอกว่าการเมืองเป็นเรื่องของคน

รวยหรือคนมีความรู้เท่านั้น หาได้เกี่ยวคนจนๆ หรือคนไร้การศึกษาไม่ หรือเจ้าของธุรกิจที่ต้องการปกป้องผลประโยชน์และเสริมสร้างความเข้มแข็งในธุรกิจของตนเองเท่านั้น ทำให้การมีส่วนร่วมในชนบทหรือคนส่วนใหญ่ยังเกี่ยวข้องกับการเมืองเพียงแค่การเลือกตั้ง ซึ่งความรู้สึกและทัศนคติดังกล่าว นี่สังคมไทยต้องได้รับการพัฒนาภาคการเมืองการปกครองให้มากขึ้น (ทักษิณ ประชาโมญ, 2564) การสร้างการรับรู้ทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชน ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่จะส่งเสริมให้ประชาชนเข้าถึงระบบการเมือง ซึ่งประชาชนในฐานะที่เป็นปวงชน จักต้องรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ หากประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ ทางด้านประชาธิปไตยต่ำ ก็อาจส่งผลต่อการเมืองในทุกระดับได้ ดังนั้น เพื่อสร้างฐานการพัฒนา การเมืองให้เข้มแข็ง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างฐานทางการเมืองโดยเริ่มจากการส่งเสริมความเข้าใจทางการเมืองให้แก่ประชาชน ให้รู้จักสิทธิ หน้าที่ของตนเอง การลดความเหลื่อมล้ำกับบุคคลอื่น ความเสมอภาคเท่าเทียมกัน รวมทั้งการมีส่วนร่วมเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม เมื่อประชาชนในสังคมมีความ เข้าใจทางการเมืองโดยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารหรือศึกษาอย่างท่องแท้แล้วนั้น เหตุการณ์ในการประท้วง ร้องเรียนหรือชุมนุม ก็จะอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎระเบียบ ปัญหาความรุนแรงก็จะไม่เกิดขึ้น (ปกิจ พรรัตนานุกูล, 2564)

การเปิดรับข่าวสารเป็นการใช้ประโยชน์จากสื่อรูปแบบหนึ่ง โดยเป็นการเลือกสรรหรือแสวงหาข่าวสารเพื่อสนับสนุนทัศนคติหรือความคิดและความเข้าใจที่มีอยู่แต่เดิม และนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการเมือง เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงเป็นช่องทางหลักในการแลกเปลี่ยนและเปิดรับข่าวสารทางการเมือง โดยเฉพาะในกลุ่มผู้รับสารที่เป็นเยาวชน อันจะนำไปสู่การสื่อสารและการมีส่วนร่วมทางการเมือง (Van Aelst, P. et al., 2017) การบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชน มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการบริการประชาชนให้มีประสิทธิภาพและทั่วถึง ปราศจากการทุจริตและประพฤติมิชอบ เพื่อให้สังคมไทยมีวินัย โปร่งใส ยุติธรรม และปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมให้มีความทันสมัย เป็นธรรม และสอดคล้องกับข้อบังคับสากลหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ ดังนั้นคุณสมบัติของผู้บริหารการเมืองท้องถิ่นหรือการเมืองในระดับประเทศที่มาจากการเลือกตั้งจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง บุคคลเหล่านี้คือนักการเมืองที่อาสาเข้ามาบริหารประเทศผ่านการเลือกตั้ง ซึ่งต้องมีคุณลักษณะเป็นคนไทย ที่สมบูรณ์ มีวินัย มีทัศนคติและพฤติกรรมตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีความเป็นพลเมือง ที่ตื่นรู้มีความสามารถในการปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันสถานการณ์ มีความรับผิดชอบและทำประโยชน์ต่อส่วนรวม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2560) และ รติมา ศารทะประภา ได้กล่าวในเอกสารวิชาการเรื่องการตลาดทางการเมืองว่า “การสร้างภาพลักษณ์นักการเมืองท้องถิ่นจะเป็นแนวทางในการพัฒนานักการเมืองท้องถิ่นให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และยังส่งผลต่อการพัฒนาระบบการเมืองของประเทศไทยให้สอดคล้องกับสากล ประชาชนเกิดการจดจำและสร้างความรู้สึทางบวกต่อนักการเมืองท้องถิ่น” ขณะเดียวกันสถาบันทางการเมือง พรรคการเมือง รวมไปถึงตัวนักการเมืองเองยังเกิดอุปสรรคในการสื่อสารกับประชาชนทั้งในเรื่องของนโยบายในการบริหารบ้านเมือง อันส่งผลต่อการสร้างภาพลักษณ์ให้กับพรรคการเมืองและตัวนักการเมือง สื่อจึงมีความสำคัญที่เป็นตัวกลางในการเผยแพร่ข่าวสารไปประชาชนจำนวนมาก และยังมีสำคัญอย่างยิ่งในการมีส่วนร่วมช่วยพัฒนาประเทศ ดังนั้นการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่น โดยการเปิดรับข่าวสาร จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างการตระหนักรู้ของนักการเมืองท้องถิ่น ว่าประชาชนมีภาพลักษณ์ต่อนักการเมืองท้องถิ่นอย่างไร (จิณณพัต ตั้งดวงมานิตย์, 2563)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี..เพราะจะทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ ของประชาชน และเพื่อสร้างการรับรู้ทางการเมืองของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 183,985 คน (สำนักงานสถิติ จังหวัดสิงห์บุรี, 2566)

กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 400 คน ได้มาจากเปิดตารางสำเร็จรูปของ Yamane, T. ที่ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% (Yamane, T., 1973)

ด้านเนื้อหา เน้นศึกษาการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในการที่จะรับรู้โดยผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ จำนวน 4 ด้าน คือ 1) สื่อบุคคล 2) สื่อมวลชนท้องถิ่น 3) สื่อเฉพาะกิจ 4) สื่อใหม่

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบปลายปิด (Closed - Ended) และแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open - Ended) โดยได้แบ่งโครงสร้างของแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบ แบบสอบถามซึ่งมีจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) มีคำตอบให้เลือก

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในการที่จะรับรู้โดยผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ จำนวน 4 ข้อ คือ 1) สื่อบุคคล 2) สื่อมวลชนท้องถิ่น 3) สื่อเฉพาะกิจ 4) สื่อใหม่ และแต่ละคำถามจะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ มีการรับรู้มากที่สุด มีการรับรู้มาก มีการรับรู้ปานกลาง มีการรับรู้น้อย

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Form)

การตรวจสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบความเที่ยงตรงและหาความเชื่อมั่น ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อทำการทดสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามจุดมุ่งหมาย

ของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนที่จะนำไปทดสอบ การหาค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือกระทำโดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้นนำมาหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกข้อที่มีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.67 ส่วนข้อใดมีค่าน้อยกว่า 0.67 ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามไปทำการทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา ได้แก่ ประชาชน จังหวัดอ่างทอง จำนวน 30 คน และต่อจากนั้นนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ (Item Analysis) และหาค่าความเชื่อมั่นรวม โดยใช้วิธีของครอนบาช (Cronbach) โดยแบบสอบถามต้องมีค่าความเชื่อมั่นที่ ระดับ .939 ขึ้นไปจึงจะยอมรับแบบสอบถาม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการศึกษาจากเอกสาร ข้อมูล แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Field data) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถาม ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความอนุเคราะห์ขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

3.2 เมื่อเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างได้ครบตามจำนวนที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการนำข้อมูลที่ได้จากการจากแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์หาค่า t-test และ F-test (One-way ANOVA) เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) แล้วนำเสนอเป็นตารางประกอบความเรียงท้ายตาราง

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 20 - 30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีอาชีพพนักงานเอกชน

2. การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านสื่อใหม่ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) ด้านสื่อเฉพาะกิจ ($\bar{X} = 3.44$) ด้านสื่อบุคคล ($\bar{X} = 3.40$) และด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น ($\bar{X} = 3.37$) ตามลำดับรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี

การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านสื่อบุคคล			
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครอบครัว	3.51	.713	มาก
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครอบครัวเพื่อนสนิท	3.48	.722	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากผู้นำ	3.31	.739	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครู อาจารย์	3.42	.731	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเพื่อนร่วมงาน	3.35	.738	ปานกลาง
เฉลี่ย	3.40	.780	ปานกลาง
2. ด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น			
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากวิทยุ	3.47	.537	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากโทรทัศน์	3.32	.870	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากหนังสือพิมพ์	3.44	.816	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากสารคดี หนังสือ	3.27	.885	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเสียงตามสาย	3.57	.816	มาก
เฉลี่ย	3.37	.768	ปานกลาง
3. ด้านสื่อเฉพาะกิจ			
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากป้ายโฆษณา โปสเตอร์	3.47	.537	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากแผ่นพับ โบรชัวร์	3.32	.870	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากใบปลิว	3.38	1.001	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากรถโฆษณา	3.40	.943	ปานกลาง
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากการจัดกิจกรรมส่งเสริม ทางการเมือง	3.23	1.018	ปานกลาง
เฉลี่ย	3.44	.831	ปานกลาง
4. ด้านสื่อใหม่			
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากไลน์ (Line)	3.64	.569	มาก
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเฟซบุ๊ก (Facebook)	3.55	.827	มาก
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากยูทูบ (You tube)	3.60	.848	มาก
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเว็บไซต์	3.52	.806	มาก
การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากบล็อกเกอร์ (Blogger)	3.50	.538	ปานกลาง
เฉลี่ย	3.57	.816	มาก
รวม	3.44	.565	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและรายข้อ พบว่า

ด้านสื่อบุคคล การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครอบครัว อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครอบครัวเพื่อนสนิท อยู่ในระดับปาน

กลาง ($\bar{X} = 3.48$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากครู อาจารย์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.42$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเพื่อนร่วมงาน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากผู้นำ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$) ตามลำดับ

ด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเสียงตามสาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากวิทยุ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.47$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากหนังสือพิมพ์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากโทรทัศน์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากสารคดี หนังสือ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) ตามลำดับ

ด้านสื่อเฉพาะกิจ การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากป้ายโฆษณา ไปสเตอร์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากรถโฆษณา อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากใบปลิว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากแผ่นพับ โบรชัวร์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) ตามลำดับ

ด้านสื่อใหม่ การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.57$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงจากมากไปหาน้อย พบว่า การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากไลน์ (Line) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากยูทูบ (You tube) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.60$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเฟซบุ๊ก (Facebook) อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.55$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากเว็บไซต์ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.52$) การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นจากบล็อกเกอร์ (Blogger) อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.50$) ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี

การรับรู้ของประชาชน	t	F	p-value
เพศ	.106		.905
อายุ		.997	.370
ระดับการศึกษา		3.481	.032*
อาชีพ		1.862	.136

จากตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า

เพศที่แตกต่างกัน การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน

อายุที่แตกต่างกัน การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน

ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบรายคู่เพื่อหาคู่ที่แตกต่างกันระหว่างระดับการศึกษา กับค่าเฉลี่ยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า กลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี น้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ส่วนคู่อื่น ๆ นั้นไม่แตกต่างกัน

อาชีพ ที่แตกต่างกัน การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนจังหวัดสิงห์บุรี สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ยังมีความนิ่งเฉยทางการเมือง มีความตื่นตัวทางการเมือง และมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ด้านสื่อใหม่ อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากในปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่มักใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเมื่อมีความต้องการแสวงหาข้อมูล การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ด้านสื่อเฉพาะกิจ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากสื่อเฉพาะกิจ ส่วนมากจะมีการดำเนินการเมื่อถึงวาระการเลือกตั้ง ไม่มีความต่อเนื่อง ทำให้การรับรู้มีไม่มาก การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ด้านสื่อบุคคล อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเปิดรับสื่อของบุคคลมีความแตกต่างกันทางสภาพส่วนบุคคล หรือสภาพจิตวิทยามีผลต่อการเปิดรับข่าวสาร และการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี และด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเนื่องจากการเลือกบริโภคสื่อมวลชนนั้นจะขึ้นอยู่กับความต้องการ หรือแรงจูงใจของประชาชนเอง เพราะบุคคลมีวัตถุประสงค์ และความตั้งใจในการใช้ประโยชน์แตกต่างกันไป สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ตรัยรัตน์ ปลื้มปีติชัยกุล และ สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์ ที่ได้ศึกษาเรื่องการเปิดรับสื่อและการรับรู้ข่าวสารในสื่อออนไลน์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดขอนแก่น ที่ผลการการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองผ่านช่องทาง การ สื่อสารต่าง ๆ คือช่องทางสื่อออนไลน์ ช่องทางสื่อมวลชน ช่องทางสื่อบุคคล ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านช่องทางสื่อออนไลน์ รองลงมา คือ ด้านช่องทางสื่อบุคคล และด้านช่องทางสื่อสารมวลชน แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของคณะกรรมการชุมชนที่เปิดรับข่าวสารทางการเมืองผ่านสื่อออนไลน์โดยใช้ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อในการส่งผ่านข้อมูล เช่นเว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และแอปพลิเคชันต่าง ๆ สามารถเลือกดู เลือกรับชม ช่วยให้ผู้คนสามารถสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว สะดวกในการเข้าถึง ส่งต่อ ช่วยลดค่าใช้จ่ายเช่นค่าหนังสือพิมพ์ และสามารถเลือกรับข้อมูลเฉพาะในส่วนที่ต้องการได้ (ตรัยรัตน์ ปลื้มปีติชัยกุล และสมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์, 2565)

การเปรียบเทียบการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ที่พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการศึกษาเป็นเครื่องมือในการยกระดับชีวิตของคน โดยผ่านการเรียนรู้ เกิดเป็นความรู้ความเข้าใจ ทำให้คนมีความคิด

รู้จักคิดวิเคราะห์ ดังนั้นการศึกษาที่แตกต่างกันจึงทำให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครองแตกต่างกัน ส่งผลให้ประชาชนเกิดการคิดวิเคราะห์ที่ต่างกัน ทำให้การรับรู้มีประสิทธิภาพแตกต่างกัน ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจิตรา กิตติศัพท์ ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการเปิดรับสื่อกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของบุคลากร โรงพยาบาลค่ายสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา พบว่า การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของบุคลากรโรงพยาบาลค่ายสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์พบว่า ระดับการศึกษา และวิชาชีพ ที่แตกต่างกันบุคลากรมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อเพื่อเปิดรับข่าวสารทางการเมือง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้เพศ และ อายุที่แตกต่างกันของบุคลากรมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อไม่แตกต่างกัน (สุจิตรา กิตติศัพท์, 2562)

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า การรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านสื่อใหม่ อยู่ในระดับมาก และด้านสื่อเฉพาะกิจ ด้านสื่อบุคคล ด้านสื่อมวลชนท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งทำให้ทราบว่าทางเลือกเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของประชาชนจะรับรู้จากสื่อสังคมออนไลน์เป็นส่วนใหญ่ และเลือกที่จะรับรู้ในส่วนที่ตรงกับทัศนคติของตนเอง เป็นการรับรู้ทางการเมืองแบบไม่เปิดกว้าง แสดงว่าการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มีการติดตามข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งยังไม่มากเท่าที่ควร จะมีผลทำให้แนวโน้มที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จะตัดสินใจไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งน้อยลงตามไปด้วย อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ภาครัฐควรสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น โดยการสร้างการรับรู้ทางสังคมอย่างที่เป็นเจ้าของปัญหาของสังคม และประเทศชาติที่เกิดขึ้น ให้รับรู้ว่าเป็นปัญหาของตัวเอง และเชื่อว่าตนเองมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นได้ โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนา แก้ไขปรับปรุง เปลี่ยนแปลง ให้ดีขึ้น ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้ ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องทำกิจกรรมในชุมชนมุ่งใจให้สมาชิกชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมทางการเมือง สนับสนุนการจัดกิจกรรมทางการเมือง และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาสาเหตุและการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลต่อการรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชน จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อให้ประชาชนจังหวัดสิงห์บุรี มีความตื่นตัวที่จะรับรู้ทางการเมืองท้องถิ่น และเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จิณณพัต ตั้งดวงมานิตย์. (2563). พฤติกรรมการเปิดรับสื่อและภาพลักษณ์นักการเมืองท้องถิ่นในการรับรู้ของประชาชน เขตเทศบาลนครนครราชสีมา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา. วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ, 27(1), 211-236.
- ตรัยรัตน์ ปลื้มปิติชัยกุล และสมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์. (2565). การเปิดรับสื่อและการรับรู้ข่าวสารในสื่อออนไลน์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตพื้นที่จังหวัดขอนแก่น. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น.

- ปกิจ พรรัตนกุล. (2564). ความเข้าใจทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนในเทศบาลนครปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. ใน สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธงชัย วชิรญาโณ. (2563). การตื่นตัวทางการเมืองของเยาวชนไทย. วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, 2(3), 21-31.
- วสันต์ เหลืองประภัสร์. (2559). การรวมศูนย์อำนาจและการกระจายอำนาจกับการบริหารราชการแผ่นดินไทย : การทบทวนแนวคิด ข้อถกเถียง และข้อพิจารณาเพื่อการปฏิรูป. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพระปกเกล้า.
- วัฒนา เสงไฟเราะ. (2555). ความตื่นตัวทางการเมืองของเยาวชนในสถาบันการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับการพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยช่วงปี พ.ศ.2549-2554. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษา ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารการเมือง. มหาวิทยาลัยเกริก.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี. (2560). สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560-2564. เรียกใช้เมื่อ 25 สิงหาคม 2567 จาก <http://www.nesdb.go.th/download/Chonburiplan12/>
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2560). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพมหานคร: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี. (2566). ข้อมูลพื้นฐานของครัวเรือน พ.ศ. 2566 จังหวัดสิงห์บุรี. เรียกใช้เมื่อ 25 สิงหาคม 2567 จาก https://singburi.nso.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id=1431:household66&catid=36
- สุจิตรา กิตติศัพท์. (2562). พฤติกรรมการเปิดรับสื่อกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของบุคลากร โรงพยาบาลค่ายสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา. วารสารวิชาการนวัตกรรมสื่อสารสังคม, 7(1), 120-132.
- Assael, H. (1998). Consumer behavior and marketing action, 6th. Cincinnati, OH: South-Western.
- Kokphon, O. (2009). Secrets of organizing local public services: Lessons from the King Prajadhipok's Award. Bangkok: S. Charoen Printing Co., Ltd.
- Yamane, T. (1973). Statistics: An Introductory Analysis. (2nd ed). New York: Harper. and Row.
- Van Aelst, P. et al. (2017). Political Communication in a High-Choice Media Environment: A Challenge for Democracy? Annals of the International Communication Association, 41(1), 3-27.